

HEIDEN „Era 2“ (CD 2007)

LEDARIUM

(text: kverd)

Smutně duní Země, sám poslouchám ten sten.
Už nelze dýchat víc, pod mohutným ledu příkrovem.
Vyschlá torza kmenů, ty sílit viděl jsem.
Vše pevně uzavřené, do čtyřech neprodyšných stěn.

Ledarium - vždyť necítím bít svoje srdce.
Ledarium - žhavý kdys oheň nyní mrazí.
Ledarium - chci sevřít ten plamen ve své ruce.
Ledarium - uvěznění neoblomnou hrází.

Odvrženi světem, co odklonil se z cest.
Ten svět kdys byl nám vším, nyní zahlcený morem měst.
Ušlapání dobou, nám vděčí za svůj zrod.
Bez bázně, hany se dají, přes naše těla na pochod!

VINA

(text: kverd)

Sivá tvář její pohlí prách,
stříbrné hvězdy na lících jí tají.
Krůpěje smutku stékají v řekách,
řeky bez konce - tak hořké se zdají.
Hledíc na obraz na hladině vody,
polyká slova, jež říct se nedají.
Dusí oprátka vlastní nesvobody,
znavené oči útěchu hledají.

Jednou uvidět jasnější den,
jednou umlčet svědomí křik.

Zářící Triskeles daroval sen,
kež světlo protrhne černých chmur šik.

Dvě drobné dlaně plačtivou tvář kryjí,
pod bílým závojem stigmata viny.
Doteky hlubin snad tu vinu smyjí,
čarovné tůně snad utopí činy.
Činy co s můrami vrací se zpět
a duši nebohé nedají spát.
Můry co do křídel zahalí svět,
věci co vidíš se neměly stát...

LID SEVERU

(text: kverd)

Mocná hlava draka přídí září,
skrže poslední paprsky soumraku.
Noc si vezme rysy z našich tváří,
nad hlavou záře „zimního zázraku“.
Posvátnou lodí přes prokletou řeku,
tak káže osudu pochmurný hlas.
Zazvoní hrana starému věku,
korunu moci tak uchvátit snáz.

Ve spirálách času,
jsme zakleti v led.
Tak jako den končí,
nás odvrhl svět.

Koloběh ročních dob je již konečný,
pod ledem kůže zdolá hráz věku.
Dobře ukryta paprskům slunečním,

vyhasla nám srdce, my zproštění dechu.
Však cosi přec tíží, co nedá nám jít.
Za stěnou ze skla, nebe se mění.
Nedýchat, necítit, přeci však žít.
Obloha skryje dar bójského snění.

PROXIMA CENTAURI

(text: kverd)

Zvířený prach nebeských cest se s ránem budí.
Tesklivý ptačí křik vítá mé probuzení.
Po magickém snu jsou raná chladná a země studí.
Vytržený paprsky světla ze spárů okouzlení,
jsem sám...

Kotyz - volání v dusotu kopyt,
Kotyz - ve větru zní...

Obraz před očima jasný mi zvolna mizí.
Mizí v šedi mlh, v oparu zapomění.
Kež by delší byl ten sen, chci zkrotit touhu ryzí,
nebo chtěl bych do dna vypít pohár nevědění.

pozn.

Jméno Kotyz je jménem thrácké bohyně, která byla uctívána i Kelty (v Boiohaemu). Patřila k podsvětní hierarchii. Krajem projíždí za měsíčních nocí na bílém alabastrovém oři, sprádá osudy a kontroluje sny. Vystupuje a bývá za úplňku spatřována u Zlaté brány.

POD ŽELEZNÝMI KŘÍDLY HVĚZD

(text: kverd)

Kovově šedý sráz, čnící nad chladnou řeku,
pod póry kůže hřeje světlo nových světů.
Ve svítu vzdálených lun, lidmi nepoznaných,
nebe dneška již mizí, mizí zde v mých dlaních.
Ohromen barvou šera, skrytého v říčních tocích.
Oslepen jassem novy, bdící při mých krocích.
Pod nohama zebe, jako mlha padlý strach,
podlomen osudem zhůry hvězdných, chladných, cizích.
Drah!

Na strunách noci ať hrají, hrají vládcové prastaří,
tóny mých tužeb a snů, tóny jež nikdo nestráží.
Na hladinách nehybných jezer, kde stříbrné labutě sní,
ať lesknou se verše mých slov, verše v nichž stále jsem s ní...
Ptám se vás mudrci skrytí, v kmenech, v horách spící,
proč víc a víc vadne náš svět, proč hasnou plameny svící?
Doléhá stále víc pocit, pocit ten v nitru mém dlící,
tak děsivě známý je plamen, pocit že jedna z těch svící
je má!

KAŽDÉHO ÚDĚL

(text: Einskaldir)

Vrcholky kopců jsou přikryty mlhou,
Opar se laská s nimi s očividnou něhou.
Slunce je uvězněno za hradbami mraků,
Vidím mrtvé stíny jak vystupují z vraků...
Z vraků co loďmi byly, když pluli po řece života,
Jejíž tok je pomíjivý a každá loď nakonec ztroskotá.

R.: Veletok života protkán je proudy,
Nesou nás ke slávě, vrhnou do zhouby.
Dál točí se života vřetena,
Má nit je krátká a v půli je stržena.

Čas můj se nyní naplnil,
sám stojím ve tmě na pustém břehu.
Tichý převozník pramici přistavil,
Nastoupím, však rád bych se dal do běhu.
Na této straně již pro mě nic není,
Radosti života se smrtí pominou,
Ticho onoho světa své zuby cení,
Vzpomínka na mě má tvář kamennou...

PUTOVÁNÍ NOČNÍ

(text: kverd)

Leť má duše napříč zemí časy zjizvenou,
leť má duše ve spěchu, než oči "dole" procitnou.
Stékej duše po kapkách do očí smutku plných,
stékej v proudech do keřů, kde tmavé rostou trny.

Marně oči vzhlíží k nebi blankytu,
marně slaná rosa zkrápí zem.
Srdce táhne k dolů, ničí touhu po citu,
černý povoz bloudí lidským snem.

Piš má duše emoce v symbolech oghamových.
Brouzdej duše v hodinách černých křídel vran.
Odneseš tělo mé do jiných světů - snových.
Naskrz těly bez dechu, do všech světa stran.

ZEMĚ SLZ

(text: kverd)

Ve spárech mokřin a šedavých blat,
v odrazu jezer tak ledově čirých,
holé ční kmeny do smutečných řad,
zašedlé tváře mtrvých i živých.

Tesklivá píseň vody co se dere,
skrz srdce hor do dále se táhnoucích.

Ledové kapky tu padají z nebe,
přetěžký pohled do slz věčně kanoucích.

Země slz - zčernalá duše ve smutném objetí.

Země slz - utichlo srdce pod tíhou žalu.

Země slz - v peřejích černých, poslední vzepětí.

Země slz - pod vodní hladinou, strnulých svalů.

Bezelstné oči v hlubině mizí,
uvadá slunce, usíná den.

Oči tak vzdálené, pohled tak ryzí.

Nezazněl výkřik a nezazní sten.

Konec je počátek, věčný kruh bytí,

cestuje duše do vesmírných sfér.

Příliš již tížily okovy žití,

marné jsou slzy černé jak tér.

Album „Era 2“ bylo nahráno ve bzeneckém studiu SHAARK ve dnech 18.07. - 24.07. Mastering proběhl 05.08.2006.

Vydáno prostřednictvím německého labelu
BLOOD FIRE DEATH productions 02.03.2007.

<http://heidenhorde.com>

<http://myspace.com/heidenhorde>

heiden@centrum.cz